

Hof van Cassatie van België

Arrest

Nr. S.19.0056.N

FEDERALE PENSIOENDIENST, met zetel te 1060 Sint-Gillis, Zuidertoren,
Europaesplanade 1, ingeschreven bij de KBO onder het nummer 0206.738.078,

eiser,

vertegenwoordigd door mr. Huguette Geinger en mr. Bruno Maes, advocaten bij
het Hof van Cassatie, beiden met kantoor te 1170 Brussel, Terhulpansesteenweg
177/7, waar de eiser woonplaats kiest,

tegen

M. W.,

verweester.

I. RECHTSPLEGING VOOR HET HOF

Het cassatieberoep is gericht tegen het arrest van het arbeidshof te Antwerpen, afdeling Antwerpen, van 19 juni 2019.

Sectievoorzitter Koen Mestdagh heeft verslag uitgebracht.

Advocaat-generaal Henri Vanderlinden heeft geconcludeerd.

II. CASSATIEMIDDEL

De eiser voert in zijn verzoekschrift dat aan dit arrest is gehecht, een middel aan.

III. BESLISSING VAN HET HOF***Beoordeling******Eerste onderdeel***

1. Overeenkomstig artikel 14, § 2, 5°, d), Wet Inkomensgarantie Ouderen bepaalt de Koning de gevallen waarin de uitbetaling van de inkomensgarantie geheel of gedeeltelijk wordt geschorst, het bedrag ervan en de duur van de schorsing ten opzichte van de gerechtigde die in een gevangenis opgesloten of in een inrichting van sociaal verweer geïnterneerd is.

Krachtens artikel 43, eerste lid, Algemeen Reglement Inkomensgarantie Ouderen wordt de inkomensgarantie niet uitbetaald voor de duur van hun gevangenschap of van hun opsluiting, aan de gerechtigden die in een gevangenis zijn opgesloten of die in een instelling van sociaal verweer zijn opgenomen.

2. Uit die bepalingen volgt dat de inkomensgarantie niet wordt uitbetaald aan een tot een vrijheidsstraf veroordeelde gerechtigde gedurende de periode dat hij is opgesloten in de gevangenis.

Uit die bepalingen volgt niet dat de uitbetaling van de inkomensgarantie verder geschorst blijft tijdens een periode waarin de opsluiting van de gerechtigde in de gevangenis wordt onderbroken, totdat hij zijn vrijheidsstraf volledig heeft ondergaan en onvoorwaardelijk in vrijheid is gesteld.

Het onderdeel dat volledig uitgaat van een onjuiste rechtsopvatting, faalt naar recht.

Tweede onderdeel

3. Het arrest dat zegt voor recht dat de verweerster vanaf 1 juni 2018 recht heeft op 75 pct. van het bedrag van de inkomensgarantie-uitkering voor ouderen, kent zodoende geen uitkering toe voor een deel van de maand.

In zoverre het onderdeel schending aanvoert van artikel 40 Algemeen Reglement Inkomensgarantie Ouderen dat bepaalt dat de inkomensgarantie is verworven per twaalfden en betaalbaar per maand, mist het feitelijke grondslag.

4. Voor het overige is het onderdeel afgeleid van de in het eerste onderdeel vergeefs aangevoerde schending.

In zoverre is het onderdeel niet ontvankelijk.

Dictum

Het Hof,

Verwerpt het cassatieberoep.

Veroordeelt de eiser tot de kosten.

Bepaalt de kosten voor de eiser op 425,50 euro en op de som van 20 euro ten gunste van het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijsbijstand.

Dit arrest is gewezen te Brussel door het Hof van Cassatie, derde kamer, samengesteld uit sectievoorzitter Koen Mestdagh, als voorzitter, en de raadsheren Bart Wylleman, Ilse Couwenberg, Myriam Ghyselen en Bruno Lietaert en in openbare rechtszitting van 3 juni 2024 uitgesproken door sectievoorzitter Koen Mestdagh, in aanwezigheid van advocaat-generaal Henri Vanderlinden, met bijstand van griffier Wim Vanderputten.

W. Vanderputten

B. Lietaert

M. Ghyselen

I. Couwenberg

B. Wylleman

K. Mestdagh

Verzoekschrift

VOORZIENING IN CASSATIE

VOOR: de **FEDERALE PENSIOENDIENST**, voorheen de Rijksdienst voor Pensioenen, openbare instelling, met zetel te 1060 Brussel, Zuidertoren 3, ingeschreven in de Kruispuntbank van Ondernemingen onder het nummer BE 0206.738.078,

Eiser tot cassatie, bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr. Huguette Geinger, ondergetekende advocaat bij het Hof van Cassatie, kantoor houdende te 1000 Brussel, Quatre Brasstraat 6, bij wie keuze van woonplaats wordt gedaan.

TEGEN: mevrouw M. W.,

Verweerster in cassatie

* * *

Aan Mevrouw de Eerste Voorzitter, de Heer Voorzitter, de Dames en Heren Raadsheren, leden van het Hof van Cassatie,

Hooggeachte Dames en Heren,

Eiser heeft de eer het arrest, dat op 19 juni 2019 op tegenspraak tussen partijen werd gewezen door de tiende kamer van het Arbeidshof Antwerpen, Afdeling Antwerpen, (2018/AA/501), aan het toezicht van Uw Hof te onderwerpen.

* * *

ENIG MIDDEL TOT CASSATIE

Geschonden bepalingen

- artikel 14, §2, 5°, d, van de Wet van 22 maart 2001 tot instelling van een inkomensgarantie voor ouderen
- artikelen 40, eerste lid, en 43, van het Koninklijk besluit van 23 mei 2001 tot instelling van een algemeen reglement betreffende de inkomensgarantie voor ouderen

Aangevochten beslissing

Bij het bestreden arrest van 19 juni 2019 vernietigt het Arbeidshof Antwerpen, Afdeling Antwerpen, het vonnis van 15 november 2018 van de Arbeidsrechtbank Antwerpen, Afdeling Antwerpen, in zoverre daarin werd beslist dat verweerster vanaf 1 juni 2018 recht heeft op een volledig bedrag van de inkomensgarantie-uitkering voor ouderen, zegt voor recht dat verweerster recht heeft op 75 % van het bedrag van inkomensgarantie-uitkering voor ouderen vanaf 1 juni 2018 en bevestigt het vonnis van 15 november 2018 waar het de administratieve beslissing van 7 juni 2018 van eiseres vernietigt, en dit op de volgende gronden:

Grieven

Eerste onderdeel

1. Luidens artikel 14, §2, 5°, d, van de Wet van 22 maart 2001 *“tot instelling van een inkomensgarantie voor ouderen”* bepaalt de Koning de gevallen waarin de uitbetaling van de inkomensgarantie geheel of gedeeltelijk wordt geschorst, het bedrag ervan en de duur van de schorsing ten opzichte van de gerechtigde die in een gevangenis opgesloten of in een inrichting van sociaal verweer geïnterneerd is.

Ingevolge artikel 43 van het Koninklijk besluit van 23 mei 2001 *“tot instelling van een algemeen reglement betreffende de inkomensgarantie voor ouderen”* wordt de inkomensgarantie niet uitbetaald voor de duur van hun gevangenschap of van hun opsluiting, aan de gerechtigden die in de gevangenissen zijn opgesloten of die in een instelling van sociaal verweer zijn opgenomen.

De inkomensgarantie blijft geschorst wanneer de gerechtigde tijdens zijn gevangenschap of tijdens zijn opsluiting geniet van een vorm van tijdelijk penitentiair verlof nu de inkomensgarantie niet wordt uitbetaald zolang de duur van de gevangenschap of opsluiting niet is verstreken en artikel 43 van het voormeld Koninklijk besluit van 23 mei 2001 voor zijn toepassing geen ononderbroken gevangenschap of opsluiting vereist.

2.1. De appelrechters stelden vast:

- dat verweerster sinds 9 november 2017 werd opgenomen in de strafinrichting te Hoogstraten (bestreden arrest p. 3, nr. 2);

- dat met een beslissing van 4 juni 2018 aan verweerster werd meegedeeld dat haar IGO niet werd uitbetaald voor de duur van haar gevangenschap of opsluiting (bestreden arrest p. 3, nr. 2), en dat met administratieve beslissing van 7 juni 2018 aan verweerster werd meegedeeld dat zij ingevolge haar opsluiting in de gevangenis sedert 9 november 2017 de uitbetaling van IGO niet meer kan genieten sedert 1 december 2017 (bestreden arrest p. 4, eerste lid);
- dat verweerster sedert juni 2018 geniet van een “*verlengd penitentiair verlof*” dat zou gebaseerd zijn op een maatregel van het Directoraat-generaal Penitentiaire Inrichtingen van 20 juni 2017 om de overbevolking in de gevangenissen tegen te gaan; deze maatregel zou ondertussen ingetrokken zijn, maar verweerster kan er wel van blijven genieten (bestreden arrest p. 7, nr. 4.2.2.);
- dat uit het stuk dat door het auditoraat-generaal werd neergelegd ter zitting van 3 april 2019 blijkt dat verweerster vanaf juni 2018 een week in de gevangenis en vervolgens een week buiten de gevangenis verbleef (bestreden arrest p. 7, laatste lid en p. 8, eerste en tweede lid).

2.2. De appelrechters konden, op grond van die vaststellingen, niet wettig beslissen dat verweerster recht heeft op een IGO in de periodes dat ze vrij is, louter omdat zij aantoont dat ze meer dan de helft van de maand niet in gevangenschap verblijft of opgesloten is.

De inkomensgarantie wordt immers, ingevolge artikel 43 van het Koninklijk besluit van 23 mei 2001, niet uitbetaald voor de duur van de gevangenschap of van de opsluiting van de gerechtigde zodat die inkomensgarantie geschorst blijft wanneer de gerechtigde tijdens zijn gevangenschap of opsluiting geniet van een vorm van penitentiair verlof nu artikel 43 van het voormeld Koninklijk besluit van 23 mei 2001 voor zijn toepassing geen ononderbroken gevangenschap of ononderbroken opsluiting vereist en evenmin inhoudt dat de inkomensgarantie verder wordt uitbetaald wanneer de duur van de gevangenschap of opsluiting geschiedt in een “*week om*

week” regeling op grond van een inmiddels ingetrokken maatregel van het Directoraat-generaal Penitentiaire Inrichtingen van 20 juni 2017 waarvan verweerster, na die intrekking, kon blijven genieten.

Door te beslissen dat verweerster recht heeft op een IGO in de periodes dat ze vrij is omdat zij aantoonbaar meer dan de helft niet in gevangenschap te verblijven of opgesloten te zijn alhoewel zij sinds 9 november 2017 werd opgenomen in de strafinrichting te Hoogstraten en de duur van de gevangenisstraf of opsluiting niet is verstreken en zulks tot aan haar volledige vrijlating, schonden de appelrechters de artikelen 14, §2, 5°, d van de wet van 22 maart 2001 en artikel 43 van het Koninklijk Besluit van 23 mei 2001.

Tweede onderdeel

1 . Luidens artikel 14, §2, 5°, d, van de Wet van 22 maart 2001 *“tot instelling van een inkomensgarantie voor ouderen”* bepaalt de Koning de gevallen waarin de uitbetaling van de inkomensgarantie geheel of gedeeltelijk wordt geschorst, het bedrag ervan en de duur van de schorsing ten opzichte van de gerechtigde die in een gevangenis opgesloten of in een inrichting van sociaal verweer geïnterneerd is.

Ingevolge artikel 43 van het Koninklijk besluit van 23 mei 2001 *“tot instelling van een algemeen reglement betreffende de inkomensgarantie voor ouderen”* wordt de inkomensgarantie niet uitbetaald voor de duur van hun gevangenschap of van hun opsluiting, aan de gerechtigden die in de gevangenissen zijn opgesloten of die in een instelling van sociaal verweer zijn opgenomen.

1.2. Artikel 40, eerste lid, van het voormeld Koninklijk besluit van 23 mei 2001 preciseert dat de inkomensgarantie verworven is per twaalfden en betaalbaar is per maand.

1.3. Uit deze in hun onderlinge samenhang gelezen bepalingen volgt dat aan de gerechtigde geen inkomensgarantie kan worden toegekend per week of voor minder dan één twaalfde wanneer zijn inkomensgarantie geschorst is wegens zijn opsluiting in de gevangenis en hij ingevolge een maatregel van “*verlengd penitentiair verlof*” een week in de gevangenis en vervolgens een week buiten de gevangenis verblijft, nu de inkomensgarantie is verworven per twaalfden en betaalbaar per maand, en dus niet is verworven per week en evenmin betaalbaar is in minder dan twaalfden.

2.1. De appelrechters stelden vast:

- dat verweerster sinds 9 november 2017 werd opgenomen in de strafinrichting te Hoogstraten (bestreden arrest p. 3, nr. 2);
- dat met een beslissing van 4 juni 2018 aan verweerster werd meegedeeld dat haar IGO niet werd uitbetaald voor de duur van haar gevangenschap of opsluiting (bestreden arrest p. 3, nr. 2), en dat met administratieve beslissing van 7 juni 2018 aan verweerster werd meegedeeld dat zij ingevolge haar opsluiting in de gevangenis sedert 9 november 2017 de uitbetaling van IGO niet meer kan genieten sedert 1 december 2017 (bestreden arrest p. 4, eerste lid);
- dat verweerster sedert juni 2018 geniet van een “*verlengd penitentiair verlof*” dat zou gebaseerd zijn op een maatregel van het Directoraat-generaal Penitentiaire Inrichtingen van 20 juni 2017 om de overbevolking in de gevangenissen tegen te gaan; deze maatregel zou ondertussen ingetrokken zijn, maar verweerster kan er wel van blijven genieten (bestreden arrest p. 7, nr. 4.2.2.);
- dat uit het stuk dat door het auditoraat-generaal werd neergelegd ter zitting van 3 april 2019 blijkt dat verweerster vanaf juni 2018 een week in de gevangenis en vervolgens een week buiten de gevangenis verbleef (bestreden arrest p. 7, laatste lid en p. 8, eerste en tweede lid).

2.2. Na te hebben vastgesteld dat verweerster vanaf juni 2018 *“een week in de gevangenis en vervolgens een week buiten de gevangenis verbleef”*, konden de appelrechters niet wettig beslissen dat verweerster vanaf juni 2018 recht heeft op 75 % van de uitkering van de inkomensgarantie voor ouderen op grond dat:

- verweerster gedurende meer dan de helft van de maand huisvesting moet voorzien, de vaste kosten van huisvesting en energie voor een ganse maand moet betalen en in de periodes dat ze niet in de gevangenis verblijft ook de kosten voor voeding, drank en kleding moet betalen vermits ze gedurende de helft van de maand niet ten laste is van de penitentiaire instelling;
- verweerster gedurende de helft van de maand geen uitgaven moet doen voor voeding maar wel maandelijks de vaste kosten moet betalen (bestreden arrest p. 8, laatste lid en p. 9).

Ingevolge artikel 40 van het Koninklijk besluit van 23 mei 2001 is de inkomensgarantie **verworven per twaalfden en betaalbaar per maand** zodat verweerster geen aanspraak kan maken op een percentage van 75 % van de uitkering van inkomensgarantie voor de weken die ze niet in de gevangenis doorbrengt.

Verweerster kan bijgevolg geen recht doen gelden op 75% van de inkomensgarantie vanaf juni 2018 tot aan haar volledige vrijlating en zulks voor het deel van de maand dat ze niet in de gevangenis verblijft, nu de inkomensgarantie niet wordt uitbetaald voor de duur van de gevangenschap ingevolge artikel 43 van het Koninklijk Besluit van 23 mei 2001 en evenmin kan worden toegekend voor een deel van de maand ingevolge artikel 40 van het Koninklijk Besluit van 23 mei 2001.

Door te zeggen voor recht dat verweerster recht heeft op 75 % van het bedrag van inkomensgarantie-uitkering voor ouderen vanaf 1 juni 2018 tot aan haar volledige vrijlating, schenden de appelrechters artikelen 14, §2, 5°, d, van de Wet van 22 maart 2001

en de artikelen 40, eerste lid, en 43 van het Koninklijk besluit van 23 mei 2001.

BIJ DEZE BESCHOUWINGEN,

Besluit voor eiser ondergetekende advocaat bij het Hof van Cassatie dat het U behage, Hooggeachte Dames en Heren, het bestreden arrest te vernietigen en de zaak en partijen te verwijzen naar een ander arbeidshof, kosten als naar recht.

Brussel, 30 augustus 2019

NIET VERBETERDE KOPIE